

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

X was die ochtend wat klammig ontwaakt uit een nachtmerrie. Hij had gedroomd dat hij een groepje jongeren op hun gedrag had aangesproken, die hem dat naar modern gebruik ernstig kwalijk hadden genomen. Hij was de garage van zijn kantoor binnen gevluht, maar de deur had – dat zou je nu net altijd zien – niet willen sluiten. Daarop was een bombardement met glazen literpotten appelmoes gevolgd, waartegen hij zich met een in de garage gevonden stuk tuinslang had proberen te verdedigen. Toen het gepeupel via mobieltjes ook nog versterking liet aanrukken en uit een aantal Opel Manta's lieden met honkbalknuppels stapten had X, inmiddels druipend van de goedkope appelmoes, besloten maar wakker te worden, een probaat middel tegen al te ver gaande nachtmerries.

Op het programma van die ochtend stond een politierechterzitting, waar X zich nu niet bepaald op verheugde. Een eenvoudige vernieling die zijn cliënte op zijn kantoor half en half had toegegeven. Omdat ze op zijn kantoor in snikken was uitgebarsten had hij het sneu gevonden haar alleen op pad te sturen. Na de zitting moest hij met de trein naar de Randstad, maar, zo had hij uitgerekend, dat was qua tijd gemakkelijk haalbaar.

X kwam bedrogen uit. Hij was zelf op tijd, maar appointeren, zo bleek weer eens temeer, was een vak apart. Na een halfuur ging hij eens binnen kijken welke politierechter en advocaat hier doende waren, en voorzag toen al dat het nog wel langer zou duren.

'Eigenlijk is de vraag niet zo relevant, maar ik stel hem toch maar', hoorde hij zijn confrère net zeggen.

Na anderhalf uur tenenkrommend wach-

ten en ijsberen kwam de stoom uit zijn oren. De volgende afspraak had hij al moeten afzeggen en ook de rest van het programma begon gevaar te lopen. Met een gezicht als een oormworm en kokend van woede denderde hij, en passant zijn voorganger nog een boosaardig 'bedankt' toesissend, de zaal binnen. Zijn humeur werd er niet beter op toen de politierechter het niet nodig bleek te vinden om een enkel woord van excuus uit te spreken. X wist zich nog te herinneren dat hem dat eerder overkomen was met diezelfde politierechter en dat hij toen een gepeperd briefje in concept had gemaakt maar nooit verstuurd. Ditmaal zou hij dat subassertieve gedoe achterwege laten.

Hij wist zich nog net in te houden tot zijn pleidooi maar toen was de beer ook los. De politierechter onderbrak hem al na tien seconden door te zeggen dat hij het niet kon helpen, want in de vorige zitting was onverwacht een getuige meegenomen. Hij had geen excuus aangeboden omdat dat nog meer tijd zou hebben gekost.

X trok zijn wenkbrauwen op als ware hij een topadvocaat maar was zo stupéfait dat hij besloot het erbij te laten.

De door hem bepleite vrijspraak ging niet door. De politierechter maakte er een veroordeling van, maar dan geheel voorwaardelijk. Zo kon zijn wachttijd niet worden gepropt in een verzoekje schadevergoeding, dacht X bitter terwijl hij op een holletje het gerechtsgebouw verliet. Buiten werd hij bijna overhoop gereden door een Opel Manta. De inzittenden, een drietal jongeren met honkbalpetjes, staken hun middelvinger naar hem omhoog. Een déjà vu waar alleen de appelmoes aan ontbrak.

